

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **B. P.**, zast. JUDr. Pavlem Pohorským, advokátem, se sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2018, č. j. OAM-599/Za-ZA11-P06-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2019, č. j. 1 Az 55/2018 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Pavlu Pohorskému, advokátu, se sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 13.567 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu žalobce proti označenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl o nepřipustnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Městský soud se ztotožnil s žalovaným, že žalobce uvedl v druhé žádosti o mezinárodní ochranu identické důvody jako v žádosti první.

[2] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítá, že správní orgán nepřipustnost žádosti o mezinárodní ochranu nedostatečně odůvodnil. Stěžovatel odkazuje na povinnost žalovaného provést pohovor podle § 23 zákona o azylu a povinnost umožnit sdělit důvody žádosti písemně nebo jiným způsobem, pokud se pohovor v případě opakované žádosti neprovádí. Jiné sdělení důvodů žalovaný stěžovateli neumožnil a tím byl stěžovatel omezen v možnosti uvádět nové skutečnosti.

[3] Stěžovatel dále namítá, že nuceným vycestováním bude zasaženo do jeho rodinného života, jelikož jeho jediní rodinní příslušníci (matka a její partner) žijí na území České

republiky. Zásah do soukromého a rodinného života považuje stěžovatel za důvod pro udělení doplňkové ochrany.

[4] Stěžovatel uvádí, že disponuje novými informacemi, podle kterých byli přátelé z homosexuální komunity při výkonu vojenské služby šikanováni. Stěžovatel poukazuje na nepřátelský vztah obyvatel Ukrajiny k LGBT komunitě. Bez provedení pohovoru podle § 23 zákona o azylu nerozvedl, že jeho strach z nástupu k výkonu vojenské služby pramení z jeho sexuální orientace a aktuálních zkušeností homosexuálních odvedenců.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel v opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl totožné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jako v žádosti první, a neuvedl žádné nové informace či skutečnosti, které by bylo třeba opětovně hodnotit. Kasační námitky stěžovatele považuje žalovaný za nedůvodné a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[10] Pro posouzení přijatelnosti kasační stížnosti v posuzovaném případě je podstatné pouze to, zda byly naplněny podmínky pro zastavení řízení pro nepřípustnost z důvodu podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tedy pro nepřípustnost opakované žádosti.

pokračování

[11] Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Podrobně se k ní vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57“*. Zdůraznil přitom, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté“*. Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu uvést zdůvodněný závěr o tom, že *„1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“*. Z rozsudku NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018 - 45, plyne, že: *„Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.“*

[12] Z výše uvedené judikatury vyplývá, že správní orgán při posouzení opakované žádosti zjišťuje, zda se objevily nové závažné skutečnosti, ať již na straně samotného žadatele nebo v zemi jeho původu, které odůvodňují podání žádosti. Aby tyto skutečnosti byly pro danou věc relevantní, musely by mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.

[13] Nejvyšší správní soud se v posuzovaném případě ztotožňuje s městským soudem, že stěžovatel v opakované žádosti o mezinárodní ochranu žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, neuvedl. Žalovaný rovněž z úřední činnosti žádné nové skutečnosti nezjistil. Stěžovatel opětovně pouze uváděl, že na Ukrajině nemá žádnou rodinu a zázemí, přičemž oproti tomu v České republice zázemí má.

[14] Pokud až nyní poprvé stěžovatel namítá jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany svoji sexuální orientaci, a dále to, že chtěl tuto skutečnost rozvést při pohovoru podle § 23 zákona o azylu, který s ním protiprávně nebyl proveden, je třeba konstatovat,

že tyto námitky stěžovatel neuvedl v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl, a jsou proto nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Uvedený důvod však případně může stěžovatel uplatnit v nové žádosti o mezinárodní ochranu, vysvětlí-li důvěryhodným způsobem, proč tak nemohl učinit v předchozí žádosti.

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost nenaplnuje žádnou z podmínek přijatelnosti vymezených v usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, a ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[16] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[17] Zástupci stěžovatele, který byl stěžovateli ustanoven usnesením NSS ze dne 12. 4. 2019, č. j. 4 Azs 113/2019 - 22, se podle § 35 odst. 10 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za dva úkony právní služby: 1) první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, zahrnující v posuzovaném případě též nahlédnutí do spisu dne 2. 5. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], 2) doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tyto úkony náleží ustanovenému zástupci podle výše uvedených ustanovení odměna ve výši 2 x 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu paušální náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč. Zástupce stěžovatele dále uplatnil nárok na cestovné v souvislosti s prostudováním spisu ve výši 3.012 Kč, který soud zástupci stěžovatele podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu přiznal (najeto 412 km, při průměrné spotřebě 10 l/km a ceně pohonných hmot 33.10 Kč/l dle vyhlášky č. 333/2018 Sb., a základní náhrada ve výši 4.10 Kč/km). Soud stěžovateli přiznal i náhradu za promeškaný čas v souvislosti s cestou Praha - Brno a zpět, tj. za 7 hodin, celkem 1.400 Kč (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele má tedy nárok na odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování v celkové výši 11.212 Kč. Jelikož je zástupce stěžovatele plátcem DPH, tato částka se zvyšuje o tuto daň na částku 13.567 Kč. Tato částka mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu